

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **P. B.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 25 czerwca 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 16 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 590/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 15 kwietnia 2024 r., sygn. akt XI K 311/23

**postanowił:**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć P. B. obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

**[J.J.]**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 16 stycznia 2025 r., po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, obrońców i skazanego utrzymał w

mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 15 kwietnia 2024 r., mocą którego P. B. wymierzono następujące kary jednostkowe: 7 lat pozbawienia wolności za popełnienie ciągu dwóch przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i z art. 197 § 1 k.k.; 2 lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 197 § 1 k.k.; 10 miesięcy pozbawienia wolności za udzielenie osobie małoletniej substancji psychotropowej tj. za popełnienie czynu z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i 5 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie treści pornograficznych z udziałem osoby małoletniej tj. za czyn z art. 202 § 4a k.k. i orzeczono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego zadośćuczynienia a na podstawie art. 41a § 2 k.k. zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzonymi i zakaz zbliżania się do nich.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 433 § 2 k.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. wywodząc, że Sąd odwoławczy w sposób niepełny odniósł się do zarzutów apelacji w szczególności uchybień w ocenie zeznań małoletnich oraz nienależyty odniósł się do zarzutu odrzucenia przez Sąd *meriti* wniosku o przeprowadzenie opinii biegłego z dziedziny psychologii.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Północ w Bydgoszczy wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgadzając się ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego zawartym w odpowiedzi na kasację, należało dobitnie stwierdzić, że Sąd *ad quem* odniósł się do wszystkich mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zarzutów apelacyjnych i dokonał prawidłowej merytorycznej ich oceny. Tym samym nie wchodziła w rachubę obraza ani art. 433 § 2 k.p.k., ani art. 457 § 3 k.p.k.

Nie sposób oprzeć się wrażeniu, że skarżący pod pozorem stawiania zarzutów kasacyjnych podjęli próbę uruchomienia trzecioinstancyjnej kontroli

odwoławczej od wyroku, obcej wszak polskiej procedurze karnej. Chodziło o to, że podniesione w kasacjach zarzuty stanowiły w istocie powtórzenie zarzutów zgłoszonych w apelacjach. Taki zabieg nie mógł przynieść oczekiwanych przez obrońcę rezultatów, jako że – wbrew sugestiom autora kasacji – nie miała miejsca nieprawidłowa kontrola instancyjna, co oznaczało, że żaden istotny zarzut apelacyjny nie pozostał poza zakresem rzetelnego rozpoznania. W szczególności Sąd odwoławczy nader wnikliwie ustosunkował się do argumentacji autorów apelacji mającej podważyć ocenę zeznań pokrzywdzonych, trafnie nie dostrzegając tu przekroczenia granic wyznaczonych w art. 7 k.p.k. Poświęcone tej problematyce wywody obrońców nie tyle kojarzyły się z zarzutem naruszenia prawa procesowego, co raczej dość wyraźnie z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, który jest wyłączony z zamkniętego katalogu podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Takie podejście skarżącego sprawiło, że kasacja w znaczącym zakresie znalazła się na granicy dopuszczalności.

Trudno wreszcie nie wytknąć skarżącemu, że część swoich zarzutów skierował wprost przeciwko wyrokowi Sądu *a quo*, czego zabrania art. 519 k.p.k. W szczególności taki charakter miał zarzut z pkt 2 kasacji, do którego szczegółowo i wyczerpująco odniósł się Sąd odwoławczy. Sąd pierwszej instancji uznał, że materiał dowodowy w sprawie jest pełen a przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej psycholog nie miało procesowego uzasadnienia. Takie procedowanie jest zgodne z treścią art. 366 § 1 k.p.k. zgodnie, z którym na rozprawie przeprowadza się wnioskowane dowody, ale tylko takie, które mają na celu wyjaśnienie istotnych okoliczności. To do Sądu orzekającego należy decyzja, czy dana okoliczność powinna podlegać dalszemu opiniowaniu. Skoro zeznania W. W. były dla Sądu pierwszej instancji klarowne i mogły stać się podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, to odmienna ocena stanu rzeczy przez stronę nie jest powodem do powołania biegłego w sprawie a przedmiotowy zarzut należało ocenić jako przyjętą linię obrony.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił obie kasacje w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k., a o kosztach za postępowanie kasacyjne orzekł po myśli art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.I.]

[a.1]